

И него въ дивия животъ ще влача,
Прѣзъ тая плоска пустота,
Ще прѣта той, ще трѣпне и ще скача.
На ненаситността му прѣдъ уста
Храна и пиение ще да окача.
Напраздно ще да гледа и да си почине.
И да не бѣ приелъ на дявола властѣта,
Той пакъ обреченъ бѣше да загине.

Излиза единъ ученикъ.

УЧЕНИКЪ.

Отъ неотдавна тукъ съмъ азъ,
И ида прѣдано при васъ,
Съ човѣка да поразговоря,
Когото тачатъ всички хора.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Учтивостѣта ви е приятна менъ.
Отъ други по-вече не съмъ почтенъ.
Не сте ли ходили при нѣкой другъ?

УЧЕНИКЪ.

О, моля да ме приберете тукъ.
Азъ младъ съмъ и кръвѣта ми ври,
Донесохъ повечко пари.
Отъ майка си не раздѣлихъ се лесно,
Желая да науча нѣщо свѣстно.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

И ето ви на вашта цѣль.

УЧЕНИКЪ.

А право е, веднага бихъ си отишелъ.
Въвъ тѣзи стаи, тѣзъ стѣни,